

hnev, čo si zasial

AIR
angie thomasová

COO
BOO

Hnev, čo si zasial

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.sk

Angie Thomasová

Hnev, čo si zasial – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

hnev, čo si zasial

angie thomasová

Copyright © 2017 by Angela Thomas

Translation © Veronika Fričová, 2018

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0482-3

ISBN e-knihy 978-80-566-0521-9 (1. zverejnenie, 2018)

*Venujem starej mame,
ktorá mi ukázala, že aj v temnotách môže byť svetlo.*

PRVÁ ČASŤ

KEĎ SA TO STANE

JEDEN

Na tento večierok som nemala chodiť.

Ani neviem, či sem vôbec *patrím*. Niežeby som si o sebe myslela, že som niečo viac. Len skrátka existujú miesta, pre ktoré nie som dosť dobrá. Pre ktoré nie je dosť dobrá ani jedna moja verzia. Jedným z nich je Big Díov večierok. Už tradične sa koná počas jarných prázdnin.

Pomedzi spotené telá sa predieram za Kenyou, husté kučery sa jej hompálajú na pleciach. Nad miestnosťou sa drží opar páchnuci po tráve a od hlasnej hudby sa trasie podlaha. Nejaký raper zakričí, aby sa všetci pustili do tancovania *Nae-Nae*. Decká poslúchnu, predvedú svoje vlastné verzie tanečného kroku a veselo pritom pokrikujú. Kenya zdvihne pohár vysoko nad hlavu a pretancuje sa cez dav. Z dunivej hudby ma bolí hlava a zo zápachu trávy mi je tak zle, že by ma fakt ohromilo, keby som sa na druhý koniec miestnosti dostala bez toho, aby som si vyliala drink.

Vyslobodíme sa z tlačnice. V Big Díovom dome sa tisne hlava na hlavu. Odjakživa počúvam, že na jeho jarné večierky chodia všetci, čo majú nohy – teda všetci okrem mňa –, ale, dofrasa,

fakt som nečakala, že nás tu bude *tolko*. Baby majú nafarbené, natočené, vyžehlené či natupírované vlasy. So svojím chvostom sa medzi nimi cítim ako totálna chudera. Chalani v najnovších teniskách a v kapsáčových nohaviciach sa na baby lepia tak, že každú chvíľu budú potrebovať kondómy. Starká vravieva, že jar prináša lásku. Jar v Garden Heights síce lásku vždy neprináša, ale rozhodne sľubuje, že v zime príde na svet kopa detí. Vôbec by ma neprekvapilo, keby väčšinu z nich splodili práve na tomto večierku. Big Díov jarný večierok sa koná vždy v piatok, lebo v sobotu sa z neho musíte spamätávať a v nedeľu ľutovať všetko, čo ste na ňom robili.

„Starr, prestaň za mnou doliezať a choď tancovať,“ povie mi Kenya. „Už aj tak všetci hovoria, že si o sebe myslíš neviem čo.“

„Netušila som, že v Garden Heights žijú ľudia, čo vedia čítať myšlienky!“ Alebo že ma niekto vníma aj inak ako „Big Mavovu dcéru, ktorá robí v jeho obchode“. Usrknem si drinku a hneď ho aj vyplujem naspäť do pohára. Hoci som vedela, že to nebude iba havajský punč, je oveľa silnejší než, na aké som zvyknutá. Vôbec by ho nemali volať punč, veď to je čistý lieh! Položím ho na konferenčný stolík a dodám: „Všetci, čo si myslia, že mi vedia čítať myšlienky, mi môžu vyliezť na hrb.“

„Hej, len ti vravím, čo sa hovorí. Sa správaš, akoby si nikoho nepoznala, lebo chodíš do hentej školy.“

To počúvam už šesť rokov, odvtedy, čo ma rodičia poslali na Williamsonovu súkromnú strednú. „Mám to na háku,“ zamrmlam.

„Okrem toho by ťa isto nezabilo, keby si sa neobliekala...“ zvráští nos a premeria si ma od tenisiek až po voľnú mikinu, „*takto*. Tú mikinu si zobrala môjmu bratovi?“

Nášmu bratovi. S Kenyou máme spoločného staršieho brata Sevena. Ale ona nie je moja sestra. Jej mamka je Sevenova mamka a môj tatko je Sevenov tatko. Šibnuté, viem. „Hej, zobrala.“

„Dáva to zmysel. Vieš, čo sa ešte hovorí? Myslia si, že si moja frajerka. Tak ďaleko to zašlo.“

„Vyzerám, že mi záleží na názore iných?“

„Nie, a to je ten problém!“

„Mám to na háku.“ Keby som vedela, že účasť na tomto večierku rovná sa účasť v reality šou *Extreme Makeover: Zmeňme štýl Starr Carterovej*, zostala by som doma pozeráť staré časti seriálu *Fresh Prince*. V jordanoch sa cítim pohodlne a navyše sú nové, dočerta! To už je niečo! Uznávam, mikina mi je veľká, ale voľné veci nosím rada. Plus, ak si ju natiahnem cez nos, necítim trávu.

„Oukej, nemienim ťa celý večer strážiť ako decko, tak si vymysli dáky program,“ povie Kenya a pohľadom prebehne miestnosť. Kenya by si mohla zarábať ako modelka, to myslím fakt vážne. Má bezchybnú tmavohnedú pleť – pochybujem, že sa jej na tvári niekedy vyhodí vyrážka –, hnedé oči mandľového tvaru a prirodzene dlhé mihalnice. Na modeling má aj ideálnu výšku, akurát je o čosi širšia než tie vyziabnuté špáradlá na mólach. Nikdy ju nevidíte dva razy v tom istom oblečení. O to sa stará jej tatko King.

Kenya je asi jediný človek z Garden Heights, s ktorým chodím von. Nie je jednoduché nájsť si priateľov, keď chodíte do školy vzdialenej štyridsaťpäť minút a ste decko s kľúčom na krku, ktoré všetci vídajú iba v rodinnom obchode. Keďže nás s Kenyou spája Seven, stretko si dohodneme bez problémov. Občas sa s ňou však vychádza pekelné ťažko. V kuse má totiž potrebu s niekým sa hádať a hneď sa vyhráza, že zavolá tatka, aby niekoho nakopal do riti. Hoci by to King urobil bez najmenšieho zaváhania, potešilo by ma, keby Kenya nevyvolávala konflikty iba preto, aby mohla vytiahnuť svoj tromf. Dofrasa, aj ja by som mohla vyťahovať ten svoj. Všetci predsa vedia, že s mojím tatkom Big Mavom sa neradno zahrávať, a s jeho deťmi už vôbec nie. Napriek tomu nechodím kade-tade a nevymýšľam sprostosti ako ona.

Na tomto večierku napríklad otrasne zazerá na Denasiu Allenovú. O Denasii toho veľa neviem, ale pamätám si, že sa s Kenyou nemajú rady už od štvrtej triedy. Dnes Denasia tancuje s nejakým chalanom na druhom konci miestnosti a Kenyu si vonkoncom nevšímá. Nech sa však postavíme kamkoľvek, Ke-

nya Denasiu okamžite nájde pohľadom a škaredo na ňu zíza. Najhoršie na uprenom zízaní je to, že ak ho raz pocítite a potom vyhodnotíte ako výzvu do bitky, tak buď tú drzaťu nenakopeš ty, alebo nakope ona teba.

„Ááách! Nemôžem ju vystáť,“ zavrčí Kenya. „Počúvaj, minule sme stáli v rade v jedálni, hej? A ona začala trepať také kravi-ny! Nepovedala moje meno, ale na sto percent viem, že hovorila o mne, vraj si chcem začať s DeVantem.“

„To fakt?“ na inú odpoveď sa nezmôžem.

„Uhm. Pritom ja ho nechcem!“

„Ja viem.“ Medzi nami – netuším, kto je DeVante. „A čo si spravila?“

„Čo asi? Som sa zvrtila a spýtala sa, čo má za problém. A ona hneď vytiahla ten starý trik, že šak som nehovorila o tebe! Ale ja veľmi dobre viem, že hovorila! Máš obrovské šťastie, že chodíš do tej belošskej školy a nemusíš riešiť také šlapky.“

Chápete to? Pred menej než piatimi minútami mi vyčítala, že som namyslená, lebo chodím na Williamsonovu, a zrazu mám podľa nej šťastie! „Ver mi, aj v mojej škole sú šlapky. Šlapky sú všade.“

„Veď počkaj, my jej dneska ukážeme.“ Kenya na ňu fľochne najvražednejší pohľad večera. Denasia ho na sebe pocíti a pozrie sa priamo na ňu. „Uhm,“ prikývne Kenya, akoby predpokladala, že ju Denasia počuje. „Veď počkaj.“

„My jej ukážeme? Zato som mala ísť s tebou na večierok? Aby si mala partáčku?“

Kenya má tú guráž, že vystrúha urazenú grimasu. „Sa netvár, že si mala dačo lepšie na programe! Alebo že si mala s kým ísť von. Robím ti predsa láskavosť.“

„Fakt, Kenya? Vieš, že mám aj iných kamošov!“

Zagúľa očami tak veľmi, že niekoľko sekúnd jej vidím iba očné bielka. „Tie namyslené snobky z tvojej školy sa nepočítajú.“

„Nie sú snobky a počítajú sa.“ Aspoň si to myslím. S Mayou vychádzam dobre, no nie som si istá, čo je v poslednom čase medzi mnou a Hailey. „A úprimne? Ak chceš môjmu spoločenské-

mu životu pomôcť tým, že ma zatiahneš do dákeho konfliktu, ďakujem, neprosím. Došľaka, s tebou musím furt riešiť dáku drámu!“

„Prosím, Starr!“ Slovičko *prosím* prehnane natiahne. Až príliš prehnane. „Pozri, spravíme to takto. Počkáme, kým sa odlepí od DeVanteho, hej? A potom...“

V nohaviciach mi zavibruje mobil. Pozriem sa na displej. Keďže som Chrisovi nedvíhala, posíela mi esemesku.

Mozeme sa pozhovarať?

Nechcel som, aby to takto dopadlo.

Jasné, že nechcel. Dúfal, že včerajšok dopadne úplne inak, a to je práve problém. Schovám si mobil do vrecka. Ešte neviem, čo mu odpíšem, ale radšej to odložím na neskôr.

„Kenya!“ zvolá ktosi.

Davom sa k nám prederie veľká baba so svetlohnedou pleťou a s vyžehlenými vlasmi. Hneď za ňou kráča vysoký chalan s čier-no-blondávyim afrom upraveným do číra. Kenyu objímu a pochvália ju, ako pekne vyzerá. Ja akoby som tu ani nebola.

„Čo si mi nepovedala, že prídeš?“ opýta sa baba a strčí si palec do úst. Musí to robiť často, lebo už z toho má predhryz. „Si sa mohla zviezť s nami.“

„Nie, načo. Aj tak som musela ísť po Starr,“ odvetí Kenya. „Došli sme spolu.“

Až vtedy ma vezmú na vedomie, hoci od nej stojím sotva päťnásť centimetrov.

Chalan zažmúri oči a zbežne ma preletí pohľadom. Aj keď zvráti čelo iba na milisekundu, všimnem si to. „Nie si ty náhodou Big Mavova dcéra, čo robí v jeho obchode?“

Čo som hovorila? Ľudia ma tak volajú, akoby som to mala napísané v rodnom liste. „Hej, som.“

„Ahááá!“ rozpamätá sa baba. „Som vedela, že tá zdakade poznám! V tretej triede sme spolu chodili na hodiny slečny Bridge-sovej. Sedela som za tebou.“

„Jasné!“ Viem, že v tejto chvíli by som si na ňu mala spomenúť, ale vôbec si ju nepamätám. Kenya zrejme mala pravdu: Fakt

tu nikoho poriadne nepoznám. Hľadím síce na známe tváre, no keď chcete zistiť mená a životné príbehy ľudí, nestačí im baliť potraviny do papierových tašiek.

Môžem však zaklamať. „Hej, pamätám si ťa.“

„Dievča, prestaň klamať,“ odbije ma chalan. „Nemáš ani šajnu, kto to je.“

„Prečo v kuse klameš? *Why you always lying?*“ zaspieva Kenya spolu s tou druhou babou internetový hit Nicholasa Frasera. Hneď sa k nim pridá aj chalan a všetci vybuchnú do smiechu.

„Bianca, Chance, nebuďte zlí,“ napomenie ich Kenya. „Starr je prvý raz na večierku! Fotrovci ju nikde nepúšťajú.“

Škaredo na ňu zazriem. „Chodím na večierky, Kenya.“

„No povedzte, videli ste ju tu na dákej párty?“ opýta sa ich.

„Nie!“

„Vidiš? A skôr ako to povieš, tie nudné belošké večierky v domoch na predmestí sa nerátajú.“

Chance a Bianca sa zachechcú. Dofrasa, bola by som najradšej, keby ma moja mikina na mieste zhltna.

„Stavím sa, že tam fičí éčko a podobné sračky, čo?“ obráti sa ku mne Chance. „Biele decká rady hlcú pilulky.“

„A ešte rady počúvajú Taylor Swift,“ dodá Bianca s palcom v ústach.

Oukej, nie sú úplne vedľa, ale nahlas to nepriznám. „Nie, aby ste vedeli, ich večierky sú celkom cool,“ odvetím. „Jednému týpkovi raz na narodeniny prišiel zaspievať J. Cole.“

„Kokos, to fakt?“ Chance vypleští oči. „Doritiii! Dievča, nabudúce ma pozývaš! Aj ja chcem žúrovať s bielymi deckami.“

„Tak či onak,“ prekričí ho Kenya, „bavili sme sa, že si podáme Denasiu. Tá krava tancuje s DeVantem.“

„Sprostá šlapka,“ zavrčí Bianca. „Vieš, že si o teba minule obtierala papuľu? Pred týždňom mi na hodine pána Donalda Aaliyah povedala, že...“

Chance zagúľa očami. „Och, pán Donald!“

„Nemáš ho rád iba preto, lebo ťa vyrazil,“ podotkne Kenya.

„Čuduješ sa?“

„No takže, Aaliyah mi povedala, že...” zopakuje Bianca.

Prestanem ich počúvať, lebo hovoria o spolužiakoch a učiteľoch, ktorých nepoznám. Nemám k tomu čo povedať. Ale to je jedno. Aj tak som neviditeľná.

V Garden Heights sa tak cítim často.

Kým sa sťažujú na Denasiu a vyučujúcich, Kenya zahlási, že si ide po ďalší drink a všetci traja sa bezo mňa poberú preč.

Odzrazu si pripadám ako Eva, keď v rajskej záhrade ochutnala zakázané ovocie – akoby som si náhle uvedomila, že som nahá. Som sama na večierku, na ktorom by som ani nemala byť. Takmer nikoho tu nepoznám a moja jediná kamoška sa na mňa práve vykašlala.

Kenya ma celé týždne prosila, aby som sem prišla. Dobre som vedela, že sa tu budem cítiť otrasne, ale vždy, keď som Kenyu odmietla, vybehla na mňa, že sa správam, akoby som „mala na viac než na dáky trápny večierok vo výšinách“. Už mi tým liezla na nervy, preto som sa jej rozhodla dokázať, že sa mylí. Problém je, že rodičia by ma sem pustili asi iba vtedy, keby ich o to poprosil sám čierny Ježiš. Teraz ma čierny Ježiš bude musieť zachrániť, ak zistia, že napriek zákazu som tu.

Ostatné decká si ma premeriavajú pohľadom, ktorý hovorí: „Čo za baba sa tam opiera o stenu ako taká trúba?“ Strčím si ruky do vreciek. Ak sa budem tváriť ako ťažká frajerka, mala by som to zvládnuť. Iróniou osudu je, že na Williamsonovej sa nemusím „tváriť ako ťažká frajerka“ – tam som frajerka už len preto, že som jedna z mála černošiek. Na Garden Heights si postavenie frajerky musím vybojovať, čo je náročnejšie, než kúpiť si retro jordany v prvý deň predaja.

Zvláštne, ako to vnímajú biele decká. Je super byť čierny, kým nie je ťažké byť čierny.

„Starr!“ začujem známy hlas.

More hostí sa pred ním rozostúpi, akoby bol Mojžiš v čiernom vydaní. Chalani si s ním buchnú päste, baby natáhujú krky, aby ho lepšie videli. Usmeje sa na mňa a jamky na lícach mu okamžite pokazia imidž gangstra.

Khalil je proste sexi, inak sa to povedať nedá. A kedysi som sa s ním kúpala v jednej vani. Nie *tak*, spolu sme sa kúpali ešte v časoch, keď sme sa chichotali z toho, že on má pipíka a ja zasa to, čo jeho starká volá pindľulka. Prisahám, že na tom nebolo nič perverzné.

Len čo ma objíme, ovanie ma vôňa mydla a detského zásypu. „Ako sa máš, moja? Dávno som ťa nevidel.“ Pustí ma. „Nenapíšeš, neozveš sa, nič. Čo je s tebou?“

„Som v jednom kole. Škola, basket...“ odvetím. „Ale ešte furt robím v obchode. To teba už nikto nikde nevidí.“

Jamky na lícach sa razom stratia. Utrie si nos ako vždy, keď sa chystá zaklamať. „Mám kopy roboty.“

Očividne. Novučické jordany, žiarivo biele tričko, diamantové náušnice v ušiach. Keď vyrastáte na Garden Heights, veľmi dobre viete, čo sa skrýva pod slovným spojením *kopy roboty*.

Doriti. Kiežby nemal toľko *takej* roboty. Neviem, či mu mám vylepiť facku, alebo sa rozplakať.

Lenže Khalil na mňa upiera krásne orieškovohnedé oči tak, že sa naňho nedá hnevať. Pripadá mi, akoby som mala znova desať rokov a stála v suteréne kostola cirkvi chrámu Kristovho, kde ma na letnej biblickej škole prvý raz pobozkal. Vtom si spomeniem, že mám na sebe veľkú mikinu, že vyzerám hrozne a... že frajera už *mám*! Možno Chrisovi teraz nedviham telefón a neodpisujem na esemesky, ale stále je môj a chcem, aby to tak zostalo.

„Ako sa má starká?“ opýtam sa Khalila. „A Cameron?“

„V pohode, ale starká je chorá.“ Usrkne si z pohára. „Lekári vravia, že má raka či čo.“

„Preboha. To mi je ľúto, K.“

„Uhm, chodí na chemo. No trápi ju iba to, že si každú chvíľu bude musieť kúpiť parochňu.“ Nasilu sa zasmeje, takže jamky sa mu na lícach neobjavia. „Bude v pohode.“

Znie to ako zbožné pranie, nie ako proroctvo. „Mamka ti s Cameronom pomáha?“

„Stará dobrá Starr. Furt sa v ľuďoch snažíš nájsť to najlepšie. To vieš, že nepomáha.“

„Len som sa pýtala. Nedávno som ju videla v obchode. Už vyzerá lepšie.“

„Zatiaľ,“ hlesne Khalil. „Vraj chce s tým svinstvom nadobro seknúť, ale to už je obohratá platňa. Zopár týždňov je čistá, potom si povie, že sa nič nestane, keď si dá len raz, a zas je v tom až po uši. Ale hovorím, ja sa mám dobre a Cameron so starkou tiež.“ Pokrčí plecami. „Na ničom inom nezáleží.“

„Hej,“ poviem, ale zároveň sa rozpamätám na večery, ktoré som s Khalilom trávila u nich na verande, kde sme čakali, kedy sa jeho mamka vráti domov. Či sa mu to páči, alebo nie, aj na nej mu záleží.

Zaznejú prvé tóny novej piesne, z reproduktorov rapuje Drake. Hlavou si pokyvkávam do rytmu a popod nos rapujem s ním. Všetci na parkete jednohlasne spievajú refrén *started from the bottom, now we're here* – začínali sme na dne, teraz sme tu. Občas sa v Garden Heights *fakt* ocitáme na dne, ale stále nás spája pocit, že by sme sa mohli mať aj oveľa horšie.

Khalil ma pozorne sleduje. Na pery sa mu derie úsmev, ale odoznenie ho a pokrúti hlavou. „Neverím, že furt žerieš toho ufňukanca Drakea.“

Vypleštím naňho oči. „Neurážaj môjho manžela!“

„Tvojho *precitliveného* manžela. Zlato, si moje všetko, si všetko, čo som kedy chcel... *Baby, you my everything, you all I ever wanted*,“ zaspieva Khalil plačlivým hlasom. Drgnem ho plecom, on sa rozosmeje a drink mu vyšplechne cez okraj pohára. „Sama vieš, že presne takto spieva.“

Ukážem mu fadera, Khalil našpúli pery a cmukne. Hoci sme sa už niekoľko mesiacov nevideli, bavíme sa normálne ako vždy.

Khalil si z konferenčného stolíka vezme servítku a z jordanov Retro III si začne utierať rozliaty drink. Tenisky síce vyšli už pred niekoľkými rokmi, ale prisahám, že tie jeho sú úplne nové. Stoja asi tristo dolárov, aj to len vtedy, ak na eBayi nájdete normálneho predajcu. Chrisovi sa to podarilo. Ja som si ich kúpila za úžasných stopäťdesiat dolárov, ale to preto, lebo nosím detskú veľkosť. Vďaka mojim drobným nôžkam sa môžeme s Chri-

som zladať. Áno, sme *taký* pár. Hoci to na prvý pohľad možno pôsobí odstrašujúco, sme úplne v pohode. A ak Chris prestane robiť sprostosti, budeme priam ukázková dvojica.

„Pekné tenisky,“ pochválím Khalila.

„Vďaka.“ Servítkou ich začne drhnúť a mnou mykne. S každým surovým dotykom zapištia topánky o pomoc. Vždy, keď niekto zle čistí tenisky, zomrie mačiatko. Čestné slovo!

„Khalil,“ oslovím ho a horko-ťažko sa ovládam, aby som mu servítku nevytrhla z ruky. „Buď ich čisti jemným pohybom dopredu a dozadu, alebo servítkou zľahka poklepkávaj. Nedrhni ich. Fakt nie.“

S úškrnom ku mne zdvihne zrak. „Oukej, slečna Tenisková.“ Keď po nich začne poklepkávať, v duchu sa poďakujem čierne-
mu Ježišovi. „Ty si na vine, že som si ich obľal, takže by si mi ich mala aj vyčistiť.“

„Daj šesťdesiat dolárov a vyčistím.“

„Šesťdesiat?“ zvolá a vystrie sa.

„Že váhaš! A keby mali priehľadné podrážky, pýtala by som si osemdesiat.“ Priehľadné podrážky sa čistia pekne ľahko. „Za čistiace súpravy vysolím majland. A ty zjavne zarábaš ťažké prachy, keď si môžeš dovoliť také tenisky.“

Khalil si odpije z drinku, akoby som nič nepovedala. Vzápätí zamrmle: „Kua, to je riadne silné,“ a potom pohár odloží na konferenčný stolík. „Inak, odkáž tatkovi, že mu čoskoro brnkne. Potrebujem s ním hodiť reč.“

„O čom?“

„O dospeláckych veciach.“

„Hej, lebo ty si fakt dospelý!“

„Som o päť mesiacov, dva týždne a tri dni starší ako ty.“
Žmurkne na mňa. „Pamätám si to!“

Vtom uprostred tanečného parketu vypukne zmätok. Rozzúrené hlasy prekričia hudbu, nadávky letia sprava i zľava.

Čo mi napadne ako prvé? Kenya vybehla na Denasiu ako sľúbila. Rozhádané hlasy sú však hlbšie ako ich.

Prásť! ozve sa výstrel. Skrčím sa.

Prásk! Druhý výstrel. Dav sa splašene rozbehne k dverám, čo vyvolá ďalšie nadávky a bitky, keďže nie je možné, aby sa von dostali všetci naraz.

Khalil ma schmatne za ruku. „Padáme!“

V záplave toľkých dievčat s kučeravými vlasmi nemám najmenšiu šancu zbadať Kenyu. „Ale Kenya...“

„Kašli na ňu, podme!“

Predierame sa cez tlačenicu, Khalil šťuchá do ľudí, aby nám zmizli z cesty a stúpa im po teniskách. Už len za to by sme si mohli vyslúžiť zopár guliek. Medzi vydesenými tvármi hľadám Kenyu, ale niet po nej ani stopy. Nesnažím sa zistiť, koho postrelili ani kto to urobil. Ak nič neviete, nemôžete nikoho nabonzovať.

Dostaneme sa von. Autá uhánajú preč, decká utekajú do noci, kamkoľvek, kde nepočuť výstrely. Khalil ma dovedie k Chevroletu Impala, parkuje pod pouličnou lampou. Osvetľuje ho mdlé svetlo. Cez sedadlo vodiča ma vtisne do auta a ja rýchlo preleziem na sedadlo spolujazdca. S hlasným pišťaním pneumatík vyrazíme, všetok chaos necháme za sebou v spätnom zrkadle.

„Furt sa musí stať daka sprostosť,“ zamrmle. „Niet večierka, kde by nikoho nepostrelili.“

Pripadám si, akoby som počula rodičov. Presne preto ma „fotrovci nikde nepúšťajú“, ako hovorí Kenya. Aspoň nie na Garden Heights.

Pošlem Kenyi esemesku. Dúfam, že sa jej nič nestalo. Pochybujem, že guľky boli určené jej, ale guľky predsa len letia, kam sa im zachce.

Kenya mi odpíše celkom rýchlo.

Som OK.

Ale akurat vidim tu kravu. Idem jej nakopat rit.

Ty si kde?

Je normálna? Ešte pred chvíľou nám išlo o život a ona už chce vyvolávať ďalší konflikt? Na takú somarinu ani nebudem odpovedať.

Khalilova Impala sa mi páči. Nie je taká nablýskaná ako autá iných chalanov. Kým som nasadla, všimla som si, že na kolešách nemá ani ozdobné puklice. Koža na predných sedadlách je popraskaná, no celý interiér je ladený do nevkusnej sýtozelenej farby, čo znamená len toľko, že Khalil auto kedysi dávno vytunoval.

Ukazovákom sa začnem špárať v praskline na koženom sedadle. „Koho podľa teba postrelili?“

Khalil si z priehradky vo dverách vytiahne kefu na vlasy. „Asi niekoho z Pánov kráľov,“ odvetí a uhladí si vlasy na boku hlavy. Dal sa ostrihať dostratena. „Keď som prišiel na párty, vošla aj hrstka Učeníkov z Výšin. Bolo len otázkou času, kedy sa dačo zomelie.“

Prikývnem. Posledné dva mesiace sa na Garden Heights v kuse vedú nejaké sprosté teritoriálne vojny. Ja som sa narodila ako „kráľovná“, lebo tatko v tom čase patril k Pánom kráľom. Keď však život v gangu zavesil na klinec, môjmu pouličnému kráľovskému titulu odzvonilo. A hoci som v prostredí gangov vyrastala, nikdy som nechápala boje o ulice, ktoré v konečnom dôsledku aj tak nikomu nepatria.

Khalil hodí kefu naspäť do priehradky vo dverách a pridá hlasitosť na stereu. Na plné pecky reve stará rapová pieseň, ktorú si aj tatko púšťal už hádam milión ráz. Zvrastím čelo. „Prečo furt počúvaš tie vykopávky?“

„Rovno si vystúp! Tupac bol pravda.“

„Hej, pred dvadsiatimi rokmi.“

„Nie, ešte aj dneska je. Počúvaj toto.“ Namieri na mňa ukazovákom, čo znamená, že sa blíži jedna z jeho filozofických chvíľok. „Pac vysvetlil, že motto *Thug Life* znamená *The Hate U Give Little Infants Fucks Everybody*. Zasej v deckách hnev a všetci budú v totálnej riti.“

Zdvihnem obočie. „Čože?“

„Všímaj si prvé písmená! *The Hate U* – akože *you* – *Give Little Infants Fucks Everybody*. T-H-U-G L-I-F-E. Číže to, ako sa k nám spoločnosť správa v detstve, sa jej vráti, keď dospejeme. Chápeš?“

„Kua. Chápem.“